

Sygn. akt II AKa 231/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Dorota Tyrała (spr.)

Sędziowie: SA – Marek Motuk

SA – Adam Wrzosek

Protokolant: st. sekr. sąd. – Małgorzata Reingruber

przy udziale Prokuratora Anety Uszyńskiej

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2018 r.

sprawy: E. B. (1)

urodz. (...) w O.,

córki R. i M. z d. M.

oskarżonej z art. 258§1 k.k. i z art. 204 §2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońcę oskarżonej i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 31 października 2017 r. sygn. akt VIII K 95/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego oskarżonej E. B. (1) w punkcie II eliminuje zapis: „A. T., K. B. (1), A. J., N. T., A. B., P. P., J. Ż. oraz”;

II. utrzymuje w mocy tenże wyrok w pozostałej części;

III. zasądza od oskarżonej E. B. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 380 (trzysta osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz obciąża ją wydatkami za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

E. B. (1) została oskarżona o to, że:

1. w okresie od marca 2012 r. do końca lipca 2013 r. na terenie W., brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez A. T. i K. B. (2), w ramach której działali również A. J., N. T., P. P., A. B., J. Ż. oraz inne nieustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na ułatwianiu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uprawiania prostytucji i czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez kobiety świadczące usługi seksualne w agencji mieszczącej się w budynku na ul. (...) w W.;

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

1. w okresie od marca 2012 r. do końca lipca 2013 r. w budynku na ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. T., K. B. (1), A. J., N. T. oraz innymi ustalonymi i nieustalonym dotąd osobami, w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, swoim zachowaniem jako barmanka- telefonistka ułatwiała uprawianie prostytucji oraz czerpała korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez inne ustalone i nieustalone osoby, w tym przez A. D. w miesiącu czerwcu 2013 r., M. G. od marca 2012 r. do końca czerwca 2013 r., J. P. od sierpnia 2012 r. do końca lipca 2013 r. oraz nieustalone dotąd kobiety o pseudonimach (...), K., B., O., Z., K., L., A., pobierając od nich pieniądze w kwocie 50, bądź 250 zł. stanowiącej część zapłaty uzyskanej przez w/w kobiety od każdego klienta za jedną godzinę świadczonych w agencji usług seksualnych, tj. łącznie nie mniej niż 68.000 zł., prowadziła rozliczenie co nocnego utargu w agencji i wypłacała wynagrodzenie kobietom świadczącym usługi seksualne, sprzedawała alkohol klientom agencji, umawiała telefonicznie klientów agencji raz obsługiwała terminal płatniczy, przy czym z czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby uczyniła sobie stałe źródło dochodu;

tj. o czyn z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem w dniu 31 października 2017 r. sygn. akt VIII K 95/16:

I. E. B. (1) uniewinnił od popełniania czynu zarzucanego w pkt 1;

II. E. B. (1) - w ramach czynu zarzucanego w pkt 2 - uznał za winną tego, że w okresie od października 2012 r. do końca lipca 2013 r. w budynku na ul. (...) w W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. T., K. B. (1), A. J., N. T., A. B., P. P., J. Ż. oraz innymi ustalonymi i nieustalonym dotąd osobami, swoim zachowaniem - jako barmanka-telefonistka - ułatwiała uprawianie prostytucji innym ustalonym i nieustalonym osobom w ten sposób, że odbierała telefony w agencji i umawiała spotkania z klientami, prowadziła rozliczenia uzyskanego przez agencję utargu, sprzedawała klientom agencji alkohol, obsługiwała terminal płatniczy, pobierała pieniądze stanowiące zapłatę uzyskaną od każdego klienta za jedną godzinę świadczonych w agencji usług seksualnych oraz wypłacała wynagrodzenie za wykonane czynności, a następnie z uprawiania przez w/w osoby prostytucji czerpała korzyści majątkowe dla siebie i dla innych osób, a w ramach czerpania tychże korzyści uzyskała dla siebie łącznie nie mniej niż 13.400 zł., przy czym z czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby uczyniła sobie stałe źródło dochodu, tj. czynu wyczerpującego dyspozycje art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 33 § 2 i § 3 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł. (dziesięciu złotych);

III. Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 69 § 3 k.k. w zw. z art. 73 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby i w tym czasie oddał oskarżoną pod dozór kuratora;

IV. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej przepadek uzyskanej korzyści majątkowej, tj. kwoty 13.400 zł. (trzynastu tysięcy czterystu złotych);

V. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 9 września 2017 r. do dnia 15 września 2017 r. oraz dzień 19 marca 2014 r., przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;

VI. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżoną z ponoszenia kosztów sądowych, wydatki przejmując a rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli: obrońca oskarżonej i prokurator.

Obrońca oskarżonej wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie prawa procesowego (art. 438 pkt. 2 k.p.k.), które mogło mieć wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku, tj. art. 7 i 410 k.p.k., polegające na dowolnej i wybiórczej ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności dowodów z zeznań świadków - oskarżonych w sprawie VIII K 6/15 oraz kobiet uprawiających prostytucję w lokalu przy ulicy (...) w W., które doprowadziło Sąd do błędnych ustaleń faktycznych dotyczących obowiązku kupowania przez klientów korzystających z usług seksualnych świadczonych w ww. lokalu alkoholu oraz tego, że każdy klient odwiedzający ww. lokal korzystał z takich usług seksualnych;

2. naruszenie prawa procesowego (art. 438 pkt. 2 k.p.k.), które mogło mieć wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku, tj. art. 7 i 410 k.p.k., polegające na dowolnej i wybiórczej ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności dowodów z zeznań świadków - oskarżonych w sprawie VIII K 6/15 oraz kobiet uprawiających prostytucję w lokalu przy ulicy (...) w W., a które doprowadziło Sąd do błędów w ustaleniach faktycznych i przyjęcia, że wykonując swoje „pracownicze” obowiązki w lokalu przy ulicy (...) w W., polegające w dużej mierze na obsłudze baru, i uzyskując za to wynagrodzenie (czy to od K. B. (1) i A. T., czy w formie napiwku) oskarżona czerpała korzyści majątkowe z uprawiania przez inne osoby prostytucji;

3. naruszenie prawa materialnego (art. 438 pkt. 1 k.p.k.) tj. art. 45 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 roku, poprzez niewłaściwe jego zastosowanie i orzeczenie wobec oskarżonej przepadku kwoty 13.400 złotych, która to kwota nie stanowiła korzyści pochodzącej z przestępstwa popełnionego przez oskarżoną (przypisanego jej w zaskarżonym wyroku).

Wobec podniesionych zarzutów, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. wniosła o uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu stypizowanego przez Sąd Okręgowy jako przestępstwo z art. 204 § 2 k.k. w zw. z 65 § 1 k.k.

Prokurator wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na błędnym przyjęciu, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na uznanie oskarżonej winnej popełnienia przestępstwa polegającego na udziale w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez K. B. (1) oraz A. T., mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na ułatwianiu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uprawiania prostytucji i czerpaniu korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez kobiety świadczące usługi seksualne w agencji mieszczącej się w budynku na ul. (...) w W., wynikający z błędnej oceny okoliczności wskazujących na istnienie zorganizowanej grupy przestępczej, co w konsekwencji skutkowało uniewinnieniem oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 258 § 1 k.k. i zmianą opisu czynu kwalifikowanego z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. poprzez wyeliminowanie z opisu działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego i prawidłowe ustalenia faktyczne powinny prowadzić do wniosku, iż działanie oskarżonej wyczerpuje znamiona przestępstwa opisanego w treści art. 258 § 1 k.k.,

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonych w tej sprawie dowodów, niezgodną ze zasadami logicznego myślenia oraz wskazaniem doświadczenia życiowego.

W konkluzji wniósł o:

- uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie VIII Wydziału Karnego z dnia 31 października 2017 roku o sygn. akt VIII K 96/16 i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Wniesione przez skarżących apelacje tak prokuratora, jak i obrońcy oskarżonej nie są zasadne. Niemniej skutkiem ich rozpoznania była częściowa zmiana zaskarżonego wyroku, przy czym wyłącznie poprzez korektę opisu czynu przypisanego E. B. (1) w punkcie II wyroku i

wyeliminowanie z niego wskazanych personaliów osób, które wszak dotychczas nie zostały prawomocnie skazane.

Już na wstępie podkreślenia wymaga, że wbrew twierdzeniom skarżących postępowanie dowodowe przeprowadzono z poszanowaniem wszelkich zasad procesowych. Poczynione przez Sąd a quo ustalenia faktyczne niewątpliwie mają walor prawdziwych, a przez to zgodnych z wymogiem wynikającym z art. 2§2 k.p.k. Dokonano ich w sposób obiektywny, badając zgodnie z art. 4 k.p.k. okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonej. Materiał dowodowy na którym oparto rozstrzygnięcie, miał zgodnie z art. 410 k.p.k. charakter kompletny oraz poddano go wszechstronnej analizie. Oceny, na podstawie których sformułowano kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy wnioski, realizowane były w sposób swobodny, tj. zgodnie z treścią art. 7 k.p.k., przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania, a także wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Stanowisko Sądu zostało kompleksowo odzwierciedlone w treści pisemnego uzasadnienia wyroku, które w pełnym zakresie poddaje się kontroli instancyjnej.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonej.

Ponieważ apelacja skarżącego obrońcy oskarżonej w zakresie w jakim zarzuca obrazę przepisów postępowania i będące ich następstwem błędy w ustaleniach faktycznych ma charakter wybiórczego poddawania krytyce poszczególnych fragmentów materiału dowodowego, koniecznym jest przypomnienie, że Sąd Okręgowy w części w której skazał oskarżoną oparł tok rozumowania o następujące zasadnicze ustalenia:

- E. B. (1) w agencji towarzyskiej pracowała w okresie od października 2012 r. do końca lipca 2013 r. w charakterze barmanki, nie mając ani oficjalnej umowy o pracę, ani umów/umowy zlecenia;
- do zadań E. B. (1) należało nie tylko odbieranie telefonów do agencji i umawianie spotkań z klientami, ale także prowadzenie rozliczeń uzyskanego przez agencję utargu, sprzedawanie alkoholu, obsługiwanie terminala płatniczego, pobieranie od kobiet świadczących usługi seksualne pieniędzy stanowiących zapłatę uzyskaną od każdego klienta za świadczone usługi oraz wypłacanie w/w wynagrodzenia za wykonane czynności;
- wynagrodzenie E. B. (1) ustalane było na podstawie przepracowanych godzin, z ustaloną stawką godzinową na poziomie 10 złotych; dodatkowo otrzymywała 25% od kwoty zakupionego przez klientów w barze alkoholu oraz 50% od koty, którą klient płacił w barze za drinka kupionego konkretnie dla niej;
- wyjaśnienia E. B. (1), w świetle których przyznała się ona do popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 204§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w świetle art. 7 k.p.k. uzasadniają ocenę, że była dobrze obeznana z działalnością agencji, w której pracowała, w tym uzyskiwaniem dochodów z uprawiania prostytucji przez zatrudnione w niej kobiety;
- ustalenie, że E. B. (1) miała pełną świadomość, że jej wynagrodzenie za pracę wykonywaną w agencji pozostaje w ścisłym związku z dochodami uzyskiwanymi przez agencję towarzyską z prostytucji;
- brak możliwości uwzględnienia wyjaśnień oskarżonej E. B. (2), że charakter jej zatrudnienia jako barmanki sprowadzał jej rolę wyłącznie do wykonywania typowych zadań pracowniczych związanych z odbieraniem telefonów i obsługą baru i był w oderwaniu od świadczonych usług seksualnych przez zatrudnione w agencji kobiety, o czym wedle oskarżonej miały przesądzać zasady związane z wypłacaniem jej wynagrodzeniem, którego wysokość zależna była wprost od ilości sprzedanego alkoholu, a nie ilości obsłużonych klientów;
- ustalenie, że działając wspólni i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami z czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby – uczyniła sobie stałe źródło dochodu.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy niewątpliwie dokonał oceny swobodnej, opartej o całość materiału dowodowego i uwzględniającej wszelkie jego aspekty. Trafny jest w szczególności zasadniczy wniosek Sądu a quo, iż nie sposób przyjąć – jak wyjaśniła oskarżona – faktycznie świadczona przez nią praca była w całkowitym oderwaniu od świadczonych usług seksualnych przez inne osoby. Pozostaje bowiem w zgodzie z zasadami prawidłowego

rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ocena, że wszystkie czynności wykonywane przez oskarżoną w ramach świadczonej pracy były ściśle powiązane z zapewnieniem warunków do obsługi klientów agencji towarzyskiej. W świetle przeprowadzonych dowodów prawidłowe jest ustalenie Sądu I instancji, że klient aby skorzystać z usług seksualnych w agencji towarzyskiej musiał zakupić alkohol w niej oferowany – wynika to wszak z zeznań świadków przesłuchanych w sprawie, a w szczególności wprost z zeznań B. B. (2) i E. U.. W żaden sposób nie można zatem uznać za trafne argumentów skarżącego obrońcy, że „zdarzało się, że klienci przybywali na (...) i siedzieli w barze, nie zawsze korzystali z usług seksualnych, czasem po prostu spędzali czas w towarzystwie zatrudnionych w lokalu dziewczyn” – skoro nie podważają one zasadniczego ustalenia faktycznego Sądu Okręgowego co do charakteru prowadzonej w przedmiotowej agencji towarzyskiej działalności. Podkreślenia wymaga, że w żaden sposób nie można podzielić także wyводу obrońcy, że największe zyski osiągnięte przez agencję towarzyską były osiągnięte ze sprzedaży alkoholu a nie opłat za usługi seksualne – jeśli zważy się na ustalony charakter świadczonych przez agencję usług, a nadto zasady sprzedaży alkoholu w barze. Prezentowany przez obrońcę tok argumentacji budzi także zdziwienie, jeśli dowodząc niewinności oskarżonej i podkreśla, że część ustalonych przez Sąd meriti czynności wykonywanych w ramach zatrudnienia w agencji oskarżona „wykonywała jedynie pod nieobecność przełożonych”. Wbrew stanowisku obrońcy nie ekskulpuje powyższe oskarżonej.

Nie jest uprawnionym także zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art. 45§1 k.k. Wielokrotnie orzecznictwo sądowe podkreśla, że środek przewidziany w art. 45 § 1 k.k. przewiduje możliwość przypadku nie tylko korzyści majątkowej pochodzącej bezpośrednio, ale także pochodzącej pośrednio z przestępstwa. Majątkową korzyść pośrednią można zdefiniować jako całość korzyści uzyskanych z obrotu przedmiotami, prawami majątkowymi, wierzytelnościami etc., pochodzącymi z przestępstwa, łącznie z uzyskanym przez sprawcę zyskiem.(tak przykładowo: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 grudnia 2016 r., II AKa 169/16). Wywód skarżącego obrońcy w tym zakresie opiera się przede wszystkim na założeniu, że E. B. (1) wykonywała legalne czynności pracownicze i jej zachowanie nie nosiło cech bezprawności – niemniej w świetle prawidłowych ustaleń faktycznych Sądu meriti i dokonanej na tej podstawie subsumpcji prawnej nie zasługuje on na uwzględnienie. Nie budzi także zastrzeżeń wyliczona przez Sąd Okręgowy kwota wyliczonej korzyści majątkowej (vide strona 35 uzasadnienia).

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd Apelacyjny zaaprobował także wysokość wymierzonej oskarżonej kary pozbawienia wolności za czyn z art. 204§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat. Orzekając o tej karze Sąd I instancji miał na uwadze całokształt okoliczności, które zgodnie z treścią art. 53 k.k. mogły mieć wpływ na wymiar kary oraz szczegółowo i przekonywująco uzasadnił swoje stanowisko w tym zakresie. Sąd Apelacyjny podzielił także pogląd Sądu I instancji w zakresie dotyczącym wysokości orzeczonej grzywny.

Odniesienie apelacji prokuratora

Prokurator zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych podniósł nieprawidłowo, że skutkiem obrazy art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonych dowodów, niezgodną z zasadami logicznego myślenia oraz doświadczenia życiowego doszło do błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na jego treść poprzez błędną ocenę okoliczności wskazujących na istnienie zorganizowanej grupy przestępczej, co w konsekwencji skutkowało uniewinnieniem oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 258§1 k.k. i zmianą opisu czynu kwalifikowanego z art. 204§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

Kontrola odwoławcza przeprowadzona przez Sąd Apelacyjny nie potwierdziła trafności tak sformułowanych zarzutów.

W przedstawionym wywodzie prokurator podkreślił, że sprawa E. B. (1) została wyłączona do odrębnego postępowania ze sprawy o sygn. akt VIII K 6/15. Powoływał się na zarzuty stawiane tak oskarżonej E. B. (1), jak i innym osobom, w tym K. B. (1) i A. T. brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej z art. 258§1 k.k. Wskazywał, że stopień zorganizowania agencji towarzyskiej, dysponowanie określonymi środkami rzeczowymi i osobowymi, fakt jej wieloletniej działalności oraz stały skład osobowy – wyklucza możliwość uznania tejże aktywności „pracą”, zwłaszcza że nie nosiła ona żadnych cech prac o charakterze legalnym. Długotrwałość tych działań i ich zaplanowanie, podział

ról pomiędzy osobami zarządzającymi agencją, a pozostałymi w niej zatrudnionymi, zdaniem skarżącego prokuratora, wskazuje na stworzenie zorganizowanej struktury w celu popełnienia przestępstwa. Odnosząc się zaś bezpośrednio do oskarżonej E. B. (1) – wskazał jedynie, że „ważnym ogniwem grupy była rola przypisana oskarżonej E. B. (1)”

Abstrahując od odpowiedzialności innych osób objętych postępowaniem dotyczącym działalności agencji towarzyskiej przy ul. (...) w W. stwierdzić przede wszystkim należy, że apelacja oskarżyciela publicznego nie dostarczyła żadnych skutecznych argumentów mogących podważyć stanowisko Sądu I instancji w zakresie dotyczącym bezpośrednio odpowiedzialności oskarżonej E. B. (1) co do zarzucanego jej czynu z art 258§1 k.k.

Występek z art. 258§1 k.k. ma charakter umyślny. Do znamion określających czynność sprawczą tego przestępstwa należy „branie udziału”, które polega na przynależności do grupy lub związku, akceptowaniu zasad, które nimi rządzą oraz wykonywaniu poleceń i zadań wskazanych przez osoby stojące w hierarchii grupy odpowiednio wyżej. Niezbędna jest też identyfikacja członka z grupą lub związkiem świadcząca o tym, że sprawca utożsamia się z przestępczym celem organizacji, a jego wolą jest uczestniczenie w realizacji tego celu (zob. R.Zawłocki, *Przestępczość...*, s.25).

Równocześnie aby danej osobie przypisać czyn z art. 258 k.k. niezbędne jest wykazanie, że osoba taka miała świadomość istnienia grupy przestępczej i zamiar działania w jej ramach, że została zaakceptowana co najmniej przez osoby, które mogły decydować o jej składzie osobowym (tak przykładowo: wyrok SA w Lublinie z dnia 13 listopada 2008 r., II AKa 166/08).

Sąd Okręgowy wskazał, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie brak jest podstaw do uznania, by oskarżona miała świadomość istnienia grupy przestępczej i że wykonując pracę na rzecz agencji uczestniczy w jej strukturach i z grupą tą się utożsamia. Nawet początkowe przyznanie się E. B. (1) do popełnienia zarzucanych jej czynów, nie stanowi dowodu wspierającego w sposób wystarczający wniosek o popełnieniu przez nią czynu z art. 258§1 k.k. – skoro z tych wyjaśnień stanowczo i konsekwentnie wynika, że podjęła jedynie „pracę za barem” w agencji towarzyskiej, a nie przystąpiła do struktur przestępczych. Brak jest natomiast w tej relacji jakichkolwiek punktów dających oparcie spekulacjom na temat udziału w grupie, o jakiej mowa w dyspozycji art. 258 § 1 k.k. Wbrew twierdzeniom prokuratora nie może stanowić argumentu mającego znaczenie dla odpowiedzialności karnej oskarżonej fakt wieloletniego działania przedmiotowej agencji towarzyskiej – skoro oskarżona była z nią związana jedynie w okresie od października 2012 r. do końca lipca 2013 r.

Trafnie ocenił Sąd Okręgowy, że zgromadzony materiał dowodowy daje podstawę wyłącznie do tego, by uznać, że oskarżona choć postrzegala swoją działalność jako zajęcie w ramach zatrudnienia o pracę to działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami wypełniła zmaniona czynu z art. 204§2 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

W tych warunkach nie można było przyznać racji wywodom autora apelacji, w których zaprezentowane zostały zarzuty odwołujące się w przeważającej mierze do logiki i doświadczenia życiowego, a w stosunkowo w niewielkim stopniu opartego na przeprowadzonych dowodach. Stąd też nie można go ocenić w innych kategoriach niż jako polemikę z ustaleniami Sądu I instancji. Supozycja, jakoby o udziale oskarżonej w zorganizowanej grupie przestępczej miała w wystarczającym stopniu przesądzać wyłącznie okoliczność, iż oskarżona „była ważnym ogniwem grupy” - razi swoją dowolnością. Trzeba podkreślić, że nawet współdziałanie kilku osób w popełnieniu czynu zabronionego nie decyduje jeszcze o istnieniu przesłanek uzasadniających przypisanie im udziału w grupie przestępczej. Niezbędne jest bowiem wykazanie w oparciu o przeprowadzone dowody, iż w konkretnym stanie faktycznym rzeczywiście występują te wszystkie okoliczności pozwalające na przypisanie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej – które trafnie zresztą przytoczono w uzasadnieniu Sądu I instancji, w ślad za dotychczasowym orzecnictwem.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny orzekł jak na wstępie.